

CON NHỆN

Ngày xưa có một ông sư
Ngồi thiền tinh tấn, rất ư chuyên cần
Nhiều năm tu tập qua dần
Một ngày trong lúc chú tâm ngồi thiền
Trong quạnh vắng, giữa im lìm
Chợt đâu trước mặt sư liền hiện ra
Một con nhện lớn giăng tơ
Thật là quái dị, thật là hung hăng
Xác thô kệch, thân kèn cồng
Bò dần về phía sư đang ngồi thiền.
Nhện càng ngày càng to thêm
Đến khi án ngữ khắp trên điện thờ
Khiến sư choáng ngợp tâm tư,
Tám chân con nhện từ từ dang ra
Như là vồ lấy người ta
Ăn tươi nuốt sống khó mà thoát thân,
Nhìn nhau bốn mắt trân trân
Sư thêm ghê sợ, thất thần, hoảng kinh
Sư bèn cố gắng hết mình
Tập trung thiền định tránh hình ảnh kia,
Nhưng bao cố gắng ích chi
Nhện càng hiện rõ, bò đi. Kinh hoàng!
Mở mắt ra, nhện rõ ràng
Khi sư nhắm lại, nhện càng rõ thêm!
Mồ hôi sư toát ra liền
Định thần, niệm Phật liên miên chẳng ngừng.
Nhưng con nhện vẫn lạnh lùng
Bò gần sư mãi, vô cùng hiểm nguy
Như đe dọa, như hăm he
Sư bèn niệm chú chẳng hề ích chi,
Xả thiền, sư đứng dậy đi
Chịu thua con quái vật kia cho rồi.

*

Kể từ ngày đó than ôi!
Nhện kia ám ảnh sư hoài chẳng tha
Sư suy nhược, sư thẫn thờ
Tới lui dờ dẫm, vào ra bồn chồn
Luôn khổ sở, mãi đau buồn
Sư bèn kể lể cội nguồn thương tâm
Cho thầy mình ở chùa gần
Rồi sư lên tiếng: "Con cần thẳng tay
Giết cho nhện nọ chết ngay
Mới tu hành được hàng ngày cho yên,
Phải tìm dao bén để bèn
Nhện mà xuất hiện con liền đâm luôn!"
Gật gù thầy nói ôn tồn:
"Nếu mà tính toán như con được rồi

Chỉ cần thêm một việc thôi
Lưỡi dao định thọc ngay nơi chốn nào
Con dùng phấn trắng gạch vào
Một hình chữ thập đậm màu, để coi
Vây là tạm đủ lắm rồi,
Chờ hôm sau cố mà ngồi tĩnh tâm
Nhện kia nếu lại đến gần
Mới dùng dao đó để đâm! Muộn gì!"

*

Sư nghe có lý, ra về.
Hôm sau tìm phấn dấu đi, ngồi thiền
Bốn bề vắng lặng, im lìm
Nhện kia lại xuất hiện liền! Dữ thay!
Sư bèn lấy phấn nhanh tay
Nhắm trên bụng nhện gạch ngay làm bằng
Một hình chữ thập rõ ràng,
Mai theo dấu đó sẵn sàng mà đâm.
Xả thiền sư thấy an tâm
Ghé qua thăm viếng thầy lần thứ hai
Đồng thời trình báo cùng ngài
Rằng sư quyết chấm dứt đời nhện kia
Vào ngày mai, chẳng chờ chi.
Thầy bèn lên tiếng: "Mai thì được thôi,
Giờ đây thử vén áo coi!"
Sư nghe thầy nói lòng thời ngạc nhiên
Nhưng tuân lời, vén áo liền
Sững sờ nhìn thấy ngay trên bụng mình
Một hình chữ thập mới tinh
Vẽ bằng phấn trắng rành rành lộ ra
Chính tay mình gạch hôm qua.
Tâm sư bừng ngộ, thăng hoa tức thời!

*

Mới hay chướng ngại ở đời
Tưởng rằng phát xuất từ ngoài, từ xa
Nào ngờ lại chính trong ta,
Tâm ta náo động gây ra muộn phiền!

LS. Ngô Tăng Giao

(thi hóa, phỏng theo bản văn xuôi trong
TRUYỆN CỔ PHẬT GIÁO)